

των ἐβελοντων τάγματα, τὰ περιλαύ-
νοντα τὰς ἐπαρχίας πρὸς ἀνίχνευσιν
τοῦ ἐχθροῦ διαρκούντος τοῦ πολέμου·
τοιουτοτρόπως δ' ἐστρατολογεῖτο ἰ-
κανὸς ἀριθμὸς δραστηρίων καὶ ἀπρο-
καταλήπτων ἀνδρῶν, βιούντων ἐν με-
σῇ τῆς ἀταξίας, ὡς ἐν τῇ φυσικῇ αὐ-
τῶν καταστάσει. Οὐχ ἦττον αἱ ὀρθο-
φρονούσαι ἐφημερίδες ἡρώτων, οὐχὶ ἄ-
νευ ἐλλόγου αἰτίας, διατί ἡ κυβέρνησις
δὲν ἐπειρᾶτο νὰ ἀποκαταστήσῃ σπου-
δαίως τὴν ἀπειλουμένην τάξιν. Ἐπειδὴ
ἐν Γαλλίᾳ πάσης ἄλλης ἐπιστήμης
ὑπερέχει ἡ ρητορικὴ, ἀπεκάλουν τὸ
γεώλοφον **Montmarfre** «τὸ ὄρος Ἀ-
βεντίνον τῆς ὀχλαγωγίας.» Ἡ ἀ-
νάμνησις αὕτη τῆς ρωμαϊκῆς ἱστορίας
οὐδόλως ἐβελτίου τὰ πράγματα, ἅτινα
ἐρχίνοντο προσλαμβάνοντα ἐπὶ μάλ-
λον καὶ μᾶλλον σκυθρωπὸν χαρακτῆρα.
Αἱ ἐπαναστατικαὶ ἐφημερίδες ὑπεστή-
ριζον θέμα, τὸ ἄλογον τοῦ ὁποίου οὐ-
δόλως κατενόουν. «Τὰ κανόνια, ἔλε-
γον αὐταί, πληρωθέντα ἐκ τοῦ συλλε-
χθέντος ἐράνου τοῦ παρισιανοῦ λαοῦ
ἀνήκουσι δικαιωματικῶς εἰς τὸν λαόν.»
Ἀλλόκοτον ἐπιχείρημα, ὅπερ θὰ ἦτο τὸ
αὐτὸ ὡς νὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὅλον τὸ ὕλι-
κὸν τοῦ κράτους ἀνήκει εἰς τὸν λαόν,
καθὼ πληρωθὲν ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Δριμύ-
τατα ἄρθρα ἀντηλλάσσοντο ἀμφοτέρω-
θεν, πολυάριθμοι δὲ βουλευταὶ ἐπιμόνως
παρεκάλουν τὴν κυβέρνησιν ὅπως τερμα-
τίσῃ ἀφόρητον κατάστασιν. Οἱ δὲ μό-
σπονδοὶ ἐκάγχαζον λέγοντες. «Θέλουσι
τὰ κανόνιά μας· ἐμπρός! ἅς ἔλθωσιν νὰ
τὰ λάβωσι!» Λέγεται ὅτι κατὰ τὴν ἐ-
ξέποχὴν ἐκείνην, ὁ κ. **Saint-Marc Gi-
rardin**, παροτρυνθεὶς ὑπὸ πλείστων συν-
αδελφῶν του τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, ἐπε-
χείρησε διάβημα παρὰ τῷ ἀρχαίῳ φί-
λῳ του Κ. Θιέρσω, τότε προέδρῳ τῆς
κυβερνήσεως, ὅπως ἐπιτύχῃ διασαφή-
σις τινὰς ὡς πρὸς τὴν πορείαν, ἣν τὸ
ὕπουργεῖον ἐσκόπευ νὰ τηρήσῃ κατὰ τὴν
περίπτωσιν ἐκείνην. Λέγεται ὅτι ἐξερ-
χόμενος τῆς λίαν διεξοδικῆς ἐκείνης
συνεντεύξεως, ὁ Κ. **Saint-Marc Girar-**

din εἶπε πρὸς τοὺς φίλους του· «Εἶδον
τὸν Κ. Θιέρσον· οὔτε αὐτὸς γινώσκει τί
θέλει· ἀλλ' ὅ, τι θέλει, τὸ θέλει συντόμως.»
Ἀγνοοῦμεν ἐὰν ἡ φράσις αὕτη ἀληθεύῃ·
οὐχ ἦττον αὕτη ἀπεικονίζει ζωηρότατα
τὴν νευρικὴν ἐκείνην καὶ ἀμφίροπον ὀ-
ξυθυμίαν, ὑφ' ἧς οἱ ἐξοχώτεροι νόες τό-
τε κατελήφθησαν. Ἀπαντες ἡσθάνοντο
ὅτι ἡ στιγμή τῆς ἐνεργείας ἐπέστη· οὐ-
δεὶς δὲ ἐγίνωσκεν ὅποιον εἶδος ἐνεργείας
ᾧφειλε νὰ ἀκολουθήσῃ.

(ἔπεται συνέχεια)

II. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

THE MAPIAS ANTIWANETTIS.

Appelée par ce peuple sur
un trône, ce peuple ne lui
donna pas même un tombeau.

LAMARTINE. Histoire des Girondins.

Εἶναι πρῶτα, ἡ μοιραία πρῶτα τῆς
16ης Ὀκτωβρίου 1793. Ἡ πόλις τῶν
Παρισίων εορτάζει εορτὴν εορτῶν· ἡ-
χοῦσι πανταχόθεν σάλπιγγες, ὧν ὁ
φθόγγος ἔχει τι τὸ ἀπαίσιον καὶ αἰμο-
χαρὲς σύναμα· πλήθη συνωθοῦνται
πρὸς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐπαναστάσεως·
ὁποῖον θέαμα ὁδηγεῖ ἐκεῖ τὰ εἱματά
των; Μήπως πορεύονται ἵνα ἐντρυ-
φώσωσιν εἰς εορτὴν τινα ἐκ τῶν δημω-
δῶν ἐκείνων, δι' ὧν καταδείκνυται ἡ
εἰρήνη καὶ ἀγαλλίασις τοῦ πνεύματος
καὶ ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη τῶν συμπολι-
τῶν; ἢ μήπως ἐκεῖ ἀθρόοι συρρέουσιν
ὅπως στέψωσι τὸν ἄνακτα αὐτῶν οὐ
μόνον διὰ τοῦ κοσμοῦντος τὴν κεφα-
λὴν διαδύηματος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐγ-
καρδίου ἐκείνης εὐφροσύνης, ἥτις ἀπο-
τελεῖ τὸ ἡθικὸν τοῦ ἡγεμόνος διά-
δημα; Οὐχί. Ὡς λυσσαλέοι λύκοι ζη-
τούντες λείαν, οὗτοι ὁρμῶσιν ὅπως εὐ-
ωχήσωσιν εἰς αἷμα. Στῆτε, μὴ προχω-
ρῆτε πλέον, αἰμοθύρα θηρία, δαίμονες
ἐξελθόντες τοῦ ἔδου! Ὡ κατάρα! Τρέ-

χουσιν ὅπως ἴδωσιν ὁμοίον των σφαζόμενον ὡς ἀρνίον καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἀναπηδῶν μέχρι τοῦ αἰμοχαροῦς προσώπου των. Τέλος τὸ πλῆθος φθάνει εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ἐπαναστάσεως· ἐκεῖ ἐπέχει ἀνὰ μέσον φωνῶν, βλασφημιῶν, ζητωκραυγῶν καὶ ἀγρίων ᾄσμάτων· ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς πλατείας ἐκείνης ὀρθοῦται, ὡς ὁ θρόνος τοῦ θανάτου, τὸ ἀνθρωποκτόνον ἐκεῖνο ὄργανον, ὅπερ οἱ ἄνθρωποι ἐφείρουν ὅπως φονεύσῃ μετὰ πλείονος εὐκολίας τοὺς ὁμοίους τῶν. ὦ ἄνθρωποι! ὦ πολύμορφε κόσμε! ὦ διαφθορὰ τῶν ἐπιγείων!

Ὁ πανόπτης δίσκος τοῦ ἡλίου κεκρυμμένος ὀπισθεν τοῦ πυκνῶς κακαλυμμένου ἐκ νεφῶν ὀρίζοντος, ἐξέρχεται ἤδη ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ. Ὡς νὰ μὴ ἐξήρχετο ποτέ! Μετ' ὀλίγον ἀκούεται ἄγριος θόρυβος καὶ φωναὶ λύσσης, ὡς θηρίου ἐλθέοντος· τὸ θῆμα πρὸ τῶν ποδῶν του· τέλος μετ' ὀλίγον διακρίνεται πενιχρὸν συμφορητήριον (tombereau) περιστοιχιζόμενον ὑπὸ σώματος ἐθνοφυλάκων καὶ πολιτοφυλάκων, περιβεβλημένων τὰς ἐπισήμους αὐτῶν στολὰς ὡς ἂν ἐπέστρεφον ἀπὸ νίκην. Ἡ ἄμαξα ἵσταται ἔμπροσθεν τῆς εἰδεχτοῦς μηχανῆς· δύο ἄνθρωποι εἰσὶν ἐντὸς αὐτῆς, ὁ μὲν ἀνὴρ, ἡ δὲ γυνή· ἴδωμεν αὐτοὺς καταβαίνοντας ἤδη ἐκ τοῦ ὀχήματος τῶν καταδίκων. Ἡ γυνὴ ἔχουσα ἡγεμονικὴν ὡραιότητα καὶ ἀπαθὲς τὸ πρόσωπον εἶναι Μαρία ἡ Ἀντωνέττα, ἡ τάλαινα βασίλισσα τῆς Γαλλίας· ὁ δὲ ἀνὴρ εἶναι σεβάσμιος λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου κεκυρωμένος ὑπὸ τὸ ἄχθος τῆς βαρυπαλάμου χειρὸς τῶν χρόνων καὶ τὴν κεφαλὴν ἐστεμμένην ἔχων ὑπὸ πολιῶν τριχῶν, ὧν ἡ ἀργυρίζουσα χροιά ὑπενθυμίζει, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἀπαισίαν στιλπνότητα τοῦ δρεπάνου τοῦ Χάρωνος ὑπερκειμένου τῆς κεφαλῆς του. Ἡ Μαρία Ἀντωνέττα προχωρεῖ μετὰ τόλμης καὶ ἀφελείας τοιαύτης, ὥστε θὰ ἔλεγε τις ὅτι αἱ αἰμοστάζουσαι θαθμίδες τῆς

λαιμητόμου εἶναι αἱ θαθμίδες τοῦ βασιλικοῦ αὐτῆς θρόνου. Δὲν τὴν ἐπτόησε, δὲν τὴν ἐλύπησεν ἡ θέα τοῦ ἐνώπιόν της ἐγειρομένου βασιλικοῦ παλατίου τῶν Tuileries, ὅπερ τῇ ὑπενθυμίζε τὴν ἀρχαίαν δόξαν τῆς μόνον, πρὶν ἢ ἀνέλθῃ τὰς θαθμίδας ἐκείνας, τὸ γαληνιαῖον αὐτῆς πρόσωπον ἐφάνη σκυθρωπάζον, καὶ διεχύθη ἐπ' αὐτοῦ σκισρὰ ἑκφρασις ἄλγους. Ἰσως ἐνεθυμήθη τ' ἀθῶα ἀγγελόμορφα τέκνα τῆς, ἅτινα ἐγκατέλειπεν εἰς τοὺς λυσσαλέους ἐκείνους φονεῖς. Πλὴν ἡ μεγάλη ψυχὴ τῆς ὑπερίσχυσεν· αὐτὴ ἀνέλαβε πάλιν τὴν συνήθη αὐτῆς ἀττορξίαν, καὶ ἀνερχομένη τὰς θαθμίδας, ἤγγισεν ὀλίγον τὸν πῶδα τοῦ δημίου διὰ τοῦ ὠραίου καὶ τοξοειδοῦς ποδός της, στρέψασα δὲ τὴν κεφαλὴν μετ' ἀδιάστου ἀγερωχίας τῷ εἶπεν, ὡς εἰς αὐλικόν τινα τοῦ Trianon, τὰς λέξεις ταύτας· *pardonnez-moi*.

Ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἤδη εἰς τὸ ζεῦνιθ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐσελάγιζεν ἐπὶ τοῦ στίλβοντος χάλυβος τῆς μαχαίρας τῆς λαιμητόμου· ἡ δὲ ἀντανάκλασις αὐτῆς ἀπετυποῦτο ἐπὶ τοῦ ἀρρενωποῦ καὶ γαληνιαίου προσώπου τῆς Μαρίας Ἀντωνέττης, καὶ ἐφαίνετο ὡς ἡ ἀνταύγεια τοῦ σπινθηροδόλου μαρτυρικοῦ στεφάνου ἢ τοῦ βασιλικοῦ διαδήματος, ὅπερ οἱ ἄνθρωποι τῇ ἀφῆρσαν, ἀλλ' ὅπερ ἐφαίνετο εἰς αὐτὴν ἀποδίδουσα ἡ λαιμητόμος. Ὅτε δὲ παρεδόθη εἰς τὰς αἰμοδαφεῖς χεῖρας τοῦ δημίου τὸ ἐρατεινὸν ἐκεῖνο σῶμα, καὶ ἐτέθη ὁ κύκνειος ἐκεῖνος λαιμὸς ὑπὸ τὴν μάχαιραν, καὶ βαρὺς ὁ δοῦπος αὐτῆς ἠκούσθη, μεθ' ὅλην τὴν θηριωδίαν τῶν σκιρτωσῶν ἐκείνων τίγρεων περὶ τὸ δυστυχὲς ἀρνίον, ὁ ἀπαίσιος ἐκεῖνος δοῦπος εὗρεν ἡχῶ εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας των, ἡ δὲ μαρμαρυγὴ τῆς κατερχομένης μαχαίρας ἐφάνη ὡς ἡ ἀκτινοβολία ἀπαστρέπτοντος ἀγγέλου καταβαίνοντος ἐκ τῶν ἀειφεγγῶν οὐρανίων θόλων ὅπως λάβῃ τὴν μάρτυρα καὶ ἀθῶαν ἐκείνην ψυχὴν. Καὶ ἰδοὺ

θέαμα ὄντως σπαραξικάρδιον· ὁ δῆμιος, ὁ λειτουργὸς οὗτος δῆθεν δικαιοσύνης τε καὶ ἐλευθερίας, — καὶ ἐνταῦθα δύναται τις νὰ ἐνθυμηθῇ τοὺς ὑστάτους λόγους τῆς Κυρίας Ρολάνδου ἀναφωνησάσης ἐκ τῶν μοιραίων βαθυμίδων τῆς αἰμοφύρτου μηχανῆς· «O Liberté! Liberté! que de crimes se commettent en ton nom!» — ὁ δῆμιος, λέγω, ἤρπασεν ἐκ τῆς ἄλλοτε μὲν ξανθῆς καὶ καλλιπλοκάμου, νῦν δὲ λευκανθείσης ὑπὸ τοῦ ἄλγους ἐκείνης κόμης, τὴν ἡρωτηριασμένην κεφαλὴν τῆς Μαρίας Ἀντωνέττης, καὶ τὴν ἔδειξεν εἰς τοὺς σκιρτῶντας καὶ ἀγαλλομένους ἀγαλλίασιν ἀγρίαν ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ αἵματος ἐκείνου πάνθηρας. Ἡ δὲ κεφαλὴ ἐκείνη δὲν ἀπώλεσε τὸ ὑπερήφανον μειδιάμα, τὸ χαρακτηρίζον τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀγερωχίαν τῆς Μαρίας Ἀντωνέττης, καὶ δογουμενὴ ὑπὸ σπασμῶν ἐφαίνετο θέλουσα νὰ διαφύγῃ τὰς μιαιρὰς καὶ αἱμοσταγεῖς χεῖρας τοῦ δημίου. Ἀνέφξε δὲ δις καὶ τρεῖς τοὺς κυανοὺς ἐκείνους καὶ καρδιοβόλους ὀφθαλμοὺς, οἵτινες εἶχον τὸ χρώμα τῆς ἀνεφέλου κατοικίας της· διότι εἰς τὰς οὐρανίους ἐκείνας χώρας ἕκαστος ἀστὴρ εἶναι ἡ μονὴ ἀγγέλου· σὺ δὲ, θεληκτηρία ψυχῇ, εὐρισκομένη ἐν τὸς τῆς διαμονῆς σου, καὶ ἄδουσα ὕμνους εἰς τὴν ἀθωότητα, ἔρριψας βιλέμμα εἰς τὴν γῆν, καὶ μαγευθεῖσα ὑπὸ τῶν ὠραίων νυκτῶν τοῦ κόσμου τούτου, τῶν νυκτῶν ἐκείνων, καθ' ἃς ἡ φύσις ὅλη φαίνεται ἀπευθύνουσα ὕμνους πρὸς τὸ χνοῶδες καὶ μυστηριῶδες φῶς τῆς μελαγχολικῆς σελήνης — καθ' ἃς ἡ ἀηδὼν διὰ τοῦ θρηνώδους αὐτῆς ἄσματος φαίνεται παραπενομένη πρὸς τὸν Δημιουργὸν καθὼ πλάσαντα αὐτὴν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὐχὶ ἀοιδὸν περὶ τὸν θρόνον του — ἐν αἷς ῥυάκας μορμυρίζουσιν ἀναμέσον τῶν βρουσχεπῶν βράχων καὶ τῶν εὐώδων καὶ μυροβόλων ἀνθέων, πᾶν καλλιτεχνημάτων τούτων τῆς φύσεως — καθ'

ἃς αἱ ὑάκινθοι συνάπτουσιν ἔρωτας μετὰ τῶν ναρκίσσων, καὶ ἐκφράζουσι τὰ ἀθῶα αὐτῶν καὶ εὐώδη αἰσθήματα διὰ τῆς μυστηριώδους τοῦ δροσέντος καὶ ἡδυνόου ζεφύρου γλώσσης — καθ' ἃς ἀκούεται μακρόθεν τὸ ρεμβῶδες ἄσμα τοῦ ἐρωτοπλήκτου ποιμένου, συνοδευόμενον ὑπὸ τῶν διακεκομμένων καὶ πενθίμων φωνῶν τοῦ αἰγωλιοῦ καὶ τῆς μελαγχολικῆς κλαγγῆς τῶν κωδῶνων τοῦ πνοιμνίου του — ἐν αἷς αἱ καταπίπτουσαι σταγόνες τῆς δρόσου φαίνονται τὰ δάκρυα τῶν ἀγγέλων κλαόντων διότι δὲν ἐπλάσθησαν εἰς τὴν γῆν ταύτην — ἐν αἷς ὁ ψιθυρίζων ἀρωματώδης ζεφυρὸς ἀναμέσον τῶν ἡνθισμένων χόρτων φαίνεται ὡς στεναγμὸς τῆς φύσεως, διότι, ὡς νέος Νάρκισσος, καὶ αὐτὴ θεωροῦσα τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην ὥραιότητα ἡράσθη ἐαυτῆς — κατὰ τὰς νύκτας ταύτας, λέγω, γοητευθεῖσα καὶ σὺ ὑπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου θεάματος, κατῆλθες ἐκ τῆς φωτοβόλου διαμονῆς σου ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ὡς ἄλλοι πρὸ σοῦ καὶ μετὰ σὲ λευκοπτέρυγες ἄγγελοι.

Λοιπὸν, ἀναγνώστα, ὅταν ἴδῃς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡρεμίας τῶν νυκτῶν ἀστέρα πίπτοντα εἰς οὐρανὸν, εἶναι ἄγγελος μαγευόμενος ἐκ τῶν καλλονῶν τῆς γῆς· διότι ἐκὼν, ὡς ἡ Γραφὴ λέγει, καὶ ὡς ἐψαλλεν ὁ καλλικέλαδος τῆς Ἀλβιῶνης κύκνος (*) ἄγγελοι ἐρασθέντες τῶν γυναικῶν τῆς γῆς καὶ κρίναντες ἀπειράκις ἀνώτερον ἐν βιλέμμα τῆς λατρευομένης γυναικὸς, ἀπειράκις, λέγω, ἀνώτερον τῆς οὐρανίου εὐδαιμονίας τῆς περικυκλοῦσης τὸν θρόνον τοῦ Πλάστου, κατεφρόνησαν τοὺς πόνους τῆς γῆς, καὶ τέλος τὸν θάνατον — πῶς δὲν δύνανται οὗτοι, καταμαγευθέντες δι' ἐν μόνον κτίσμα τῆς Πλάσεως, νὰ μὴ μαγευθῶσι

(*) Thomas Moore. The Loves of the Angels (Οἱ ἔρωτες τῶν Ἀγγέλων).

δι' ὅλον τοῦτο τὸ ἀριστοῦργημα, τὸ ἐκτυλισσόμενον πρὸ τῶν τεθαμνημένων ὀφθαλμῶν των;

Νῦν δὲ ἀκούσατε καὶ φρίξατε· πόσον ἐδαπάνησεν ἡ καταχθόνιος ἐκείνη ἀλλὰ μεγάλη καὶ ἐν αὐτῷ τῷ κακουργήματι κυβέρνησις, ἡ ἰδρύσασα τὸ ἑαυτῆς κράτος ἐπὶ ἀσπαιρόντων πτωμάτων, ἡ μετροῦσα τὰς ἑαυτῆς ἡμέρας διὰ κεφαλῶν καὶ τὰς στιγμάς διὰ σταγόνων αἵματος, — πόσον ἐδαπάνησε διὰ τὴν κηδείαν καὶ ταφὴν τῆς πρώην αὐτῆς βασιλίσσης; — 7 ΦΡΑΓΚΑ!

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος Ἀλβέρτος, κόμης τῶν Παρισίων, ἐστὶν ὁ πρεσβύτερος γόνος τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας, πρωτοτόκου τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου υἱοῦ, νυμφευθέντος κατὰ τὸ 1837 τὴν δούκισσαν Ἐλένην τοῦ Μεκλεμβούρου καὶ ἀποθανόντος κατὰ τὴν 13ην Ἰουλίου 1842 ἐν τῇ νεαρᾷ ἡλικίᾳ 32 ἐτῶν, καθ' ἣν στιγμὴν, ἀφηνιασάντων τῶν ἵππων, ὥρμα ἐκ τῆς ὑπὸ τούτων ἐλαυνομένης ἀμάξης. Ὁ κόμης τῶν Παρισίων ἐγεννήθη τὴν 24ην Αὐγούστου 1838 ἐν Παρίσι· ἀνακηρυχθεὶς δὲ μετὰ τὴν τῇ 24ῃ Φεβρουαρίου ἐκτραγείσαν ἐπανάστασιν βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ὑπὸ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ παραιτηθέντος πάππου του, ἀπῆλθεν εἰς Eisenach πόλιν τοῦ μεγάλου δουκάτου τῆς Σάξ-Βεϊμάρης μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, μεταβάσας μὲν προηγουμένως, ἐν τῷ μέσῳ μυριων κινδύνων, εἰς τὴν ἐν Παρίσιῳ βουλὴν, ὅπου ἔμελλε νὰ ἀνακηρυχθῇ βασιλικὴ ἐπίτροπος, πλὴν μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἀποδράσας ἐκ Γαλλίας ἀφοῦ ἡ αἵθουσα τοῦ βουλευτηρίου κατεκλύσθη ὑπὸ τοῦ στασιασάντος ὄχλου καὶ ἡ δημοκρατία ἐπισήμως ἀνεκηρύχθη. Ἐν τῇ ἐξορίᾳ του, ὁ κόμης τῶν Παρισίων ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ τοῦ σοφοῦ φιλολόγου Ἀ-

δόλφου Régnier· τὸν δὲ πλείστον χρόνον τῆς νεότητος αὐτοῦ ἐδαπάνησε περιηγούμενος τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀνατολὴν μετὰ τοῦ δευτεροτόκου ἀδελφοῦ αὐτοῦ, τοῦ δουκὸς de Chartres, μεθ' οὗ ἐπολέμησεν ἐν τῷ ἀμερικανικῷ στρατῷ κατὰ τὸν ἐμφύλιον τοῦ 1863 πόλεμον. Τυχὼν ἐπιμελετημένης κατὰ πάντα ἀγωγῆς, κεκτημένος δὲ εὐφυΐαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, ὁ κόμης τῶν Παρισίων, ὁ ἐπίδοξος οὗτος διάδοχος τῶν Ὁρleanιδῶν συνέγραψε τὰ ἐξῆς πονήματα· *Ἡ Δαμασκός καὶ ὁ Αἰθας* (Λονδίνον, 1861), *αἱ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐργατικαὶ ἐταιρίαι* (1869), βιβλίον ἐλέγγιον ἐμβριθῆ γνῶσιν τῶν ἐν αὐτῷ διαλυθενομένων, καὶ τέλος ἐν συννεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, *Ἐκστρατεία ἐν Ἀφρικῇ* ἀπὸ τοῦ 1835 μέχρι τοῦ 1839 ὑπὸ τῇ διοίκει τοῦ πατρὸς των τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας. Ἐκτὸς τῶν πονημάτων τούτων, ὁ κόμης τῶν Παρισίων κατεχώρισεν ὑπὸ διάφορα ψευδώνυμα σπουδαία ἄρθρα ἐν τῇ *Ἐπιθεωρήσει* τῶν δύο Κόσμων.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν πολιτικὴν τοῦ ἡγεμονόπαιδος τούτου θέσιν, γινώσκοντες ὅτι τὸ κόμμα, οὗ λόγῳ μὲν ἀλλ' οὐχὶ ἔργῳ προΐσταται, καίπερ δυνάμενον, ὡς ἐκ τῶν ἀρχῶν καὶ παραδόσεών του, νὰ κατισχύσῃ πασῶν τῶν ἄλλων ἐν Γαλλίᾳ μερίδων, ἀπέβαλεν ἐπὶ τοῦ παρόντος πᾶν γόητρον καὶ ἐπιροήν. Εἰς τὴν ἀποτυχίαν ταύτην τοῦ Αὐρηλιανοῦ κόμματος συνέτειναν τὸ ἀμύητροπον καὶ ἀλλοπερόσαλλον καὶ ἡ ἐν γένει πολιτικὴ ἀδεξιότης τῶν πρωτίστων ὁπαδῶν του, ἀρεσκομένων εἰς συνταγματικὰς θεωρίας, πλειστάκις ἀμοιρούσας πρακτικῆς ἐφαρμογῆς, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπικληθέντων doctrinaires (δογματολόγων). Ἀπὸ τοῦ 1871 τὸ κόμμα τοῦτο, ὅπερ ἐν τῇ τότε ἐθνοσυνελέσει καὶ ἐν τῇ ἄρτι διαλυθείσῃ βουλῇ ἀπετέλει τὸ δεξιὸν κέντρον δι-